

A Pennington-testvérek szerzőjének új regénye

SZASZKÓ GABRIELLA

A CUKORKA GYŰJTÉS

PULSE
VÁLOGATÁS

Halloween, öt fiatal, egy tragikus haláleset...

Cape Codot idén halloweenkor meglátogatja a Halál, amikor is a csendes tengerparti kisvárosban minden szülő rémálma válik valóra, miután egy kisiút cukorkával mérgeznek meg.

Emma Hamilton fél év után ismét hazaköltözik Bostonból alkoholista apjához, ahol alig várja, hogy viszontláthassa régi barátait. Ám a kisvárosban már semmi sem ugyanolyan, mint amikor maga mögött hagyta. És arra sincs felkészülve, hogy a barátai is teljesen más szemmel néznek rá.

Halloweenkor pedig minden megváltozik, amikor négy tizenhárom éves fiú Chatham legbajosabb utcájában készül rendbontásra. A srácok esti szórakozása azonban tragédiába torkollik, miután egyikük meghal egy mérgezett cukorkától. Az egész kisváros megdöbben, ráadásul a haláleset előhozza a mélyen megbúvó problémákat.

A fiatal csapat pedig nyomozásra készül, amivel egyre mélyebbre merülnek el a város bugyraiban. Vajon meg lehet úszni a titkok feltárását anélkül, hogy valaki megsérülne?

PULSE
VÁLOGATÁS

Fotó: Balla Nóra

SZASZKÓ GABRIELLA

legelső regénye 2016-ban jelent meg a Maxim Könyvkiadó Dreamválogatás sorozatában. Az eddig napvilágot látott művei a Midlife Crisis-duológia és a Pennington testvérek-sorozat.

Nagyon fontos szerepet töltenek be az életében a könyvek, hiszen a regényírás mellett műfordítóként, szerkesztőként és korrektorként is dolgozik.

Az angliai Stratford-upon-Avonben él férjével és cicájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Élveztem ezt a tinikről és tiniknek szóló laza, lendületes és fiatalos történetet. Az írás stílusa tökéletesen illeszkedik a főszereplőkhöz, mindeközben komoly témákat is feszeget, igen érzékenyen, érzékletesen, illetve élethűen ábrázolva. A sztori görbe tükröt tartott a mostani társadalomnak.” **Egész -Budai Anikó**

„A regény hatalmas erőssége az ősz hangulata és a nyomozás izgalmái. De bemutatja a veszteség fájdalmas valóságát, a közel sem felhőtlen családi élet nehézségeit, kamaszok lelki világát és annak érzékenységét. A szerző nagy hangsúlyt fektet a mindennapok nehéz pillanataira és az érzelmekre.”

Szeles Dorottya,
@dsheavenofbooks

„Gabi most sem hazudtolta meg magát, tényleg bármilyen műfajban alkothat, az írásmódja továbbra is lenyűgöző marad. A szerző a teljes repertoárt elének tárta: bűn, barátság, szerelem, pedofília, függőségek, bántalmazás és még sorolhatnám. Aki egy tökéletes őszi estét szeretne magának, annak ajánlom A cukorkagyűjtést. :)”

Csóka-Salamon Nikolett,
@readings_byniki

„Az írónőre olyan nagyon jellemző, kiváló írásmód most is a már jól megszokott minőséget nyújtja. A cukorkagyűjtés egy olyan ifjúsági thriller, ami tökéletes kikapcsolódást kínál a borongós, őszi napokra. :)”

Lakner-Pribránszki Gréta,
@gretas_books

SZASZKÓ GABRIELLA

A CUKORKA- GYŰJTÉS

← részlet →

PROLÓGUS

A kisvárosi csend

A Halál egy fagyos, október végi hajnalon érkezett Cape Codra. Végigszaladt a szürke, óceánparti síkságon, felkavarta a száraz homokot, és megcsókolta a kertvárosi házak homlokzatát, majd megállapodott egy barátságos és kedves hangzású utcában. Úgy gondolta, ez lesz az otthona egy pár hétre, ezért letelepedett az utca végi ház tetejére, és végignézett a tájon.

Az Áfonya utca lakóinak nagy része az igazak álmát aludta ezen a csendes szombati napon. A hőmérséklet lassan fagypont alá süllyedt, ezért mindenki a meleg falak biztonságába húzódott. A ködből kibukkantak a házak előtt álló őszi díszítések. Faragott tökök, műpókhálók, csontvázak és egyéb borzalmak sorakoztak, hogy a gyerekeket mulattassák. Ki akarták gúnyolni a halált a tél közeledtével.

Ha valaki jobban fülelt, akkor a csendet megtörte egy különös, ütemes hang, amely az utca végi ház pincéjéből kúszott fel. Kívülről az otthon olyan volt, mint bármely másik a soron. Faragott tökök díszítették, a szépen lenyírt fűvet pedig belepte a hajnali dér.

A ház oldalán a pincelejáró ajtaja résnyire nyitva állt. Ütemesen csapkodta a hajnali szél. A benti szürkeséget a széthintett cukorkák kontrasztja még erőteljesebbé tette. A munkaasztalon színes csomagos édességek sorakoztak a műanyag tökök mellett. A narancssárga gyógyszeresflakonok vidáman vegyültek a csokiszeletek közé, csak az injekciós tűk és a furcsa, átlátszó folyadékos fiolák rontották a képet.

A sarokban a régi, nyikorgós hintaszékben egy férfi aludt. Vastag télikabátot viselt, melynek szőrmés kapucniját a fejére húzta, hogy ne érhesse el a hideg pince szele. Ölébe barnás, rongyos plédet terített. Kimerültséget sugárzott elgyötört, karikás szeme. Hosszú álmatlan éjszakák álltak mögötte, és rengeteg befektetett munka.

Egy erős fuvallat belopakodott a pincébe. Végigsöpört a munkaasztalon, magával sodorva pár színes cukorkát és kisebb üvegfiolákat, amelyeknek egy része csörömpölve ért a földre.

A férfi szeme kipattant a hajnal csendjét átszelő zajra. Fekete tekintetével végigpásztázta a padlót, majd újra munkához látott. Hatalmasat nyújtózva a munkaasztalhoz lépett, és felszívott egy adag átlátszó folyadékot az injekciós tűbe, amit a cukorka belsejébe fecskendezett.

Ez tetszett a Halálnak. Tulajdonképpen ezért is döntött úgy, hogy a tél előtt az Áfonya utca lesz az otthona.

I. rész

Halloween előtt

1.

Emma hazatér

Emma Hamilton ugyanezen a ködös szombat reggelen érkezett vissza Chathambe. A hajnali csendet egy Ford terepjáró hangos zúgása törte meg, ahogy elhajtott Emma mellett.

A tizenhat éves lány megmarkolta hátitáskája pántját, és húzni kezdte a gurulós bőröndöt a sima aszfalton. El sem köszönt a nagynénjétől, aki elvitte Cape Codról Bostonba egy fájdalmas májusi reggelen, hogy aztán október végén megszabaduljon tőle, mint valami felesleges teher-től. Sophie nagynéni új pasija túlzottan megörült a szőke, domborodó idomú, lapos hasú tinilánynak, és úgy festett, ez a hirtelen jött lelkesedés megmérgezte kettejük egyébként sem túl rózsás kapcsolatát.

Emma beleszagolt a sós levegőbe, és mosolyogva becsukta a szemét. Egyetlen pillantást vetett apja házára, amit továbbra is otthonának tekintett. Fél évet töltött Bostonban, de folyamatosan sóvárogva gondolt vissza a hat-ezer fős tengerparti kisvárosra. Első útja így nem is haza, hanem az óceán partjára vezetett, ami öt percnyire volt az otthonuktól.

Sárga, keményfedelű, hatalmas bőröndjét a kissé nedves homokba fektette, majd törökülésben a tetejére telepedett. Megigazította a fekete Boston Red Sox sapkáját, és a távolba révedt. A szürke ég szinte összemósódott a hullámzó Atlanti-óceánnal. A hideg, párás levegő beférkőzött a kabátja alá, de nem bánta. Magába szívta a tenger illatát, ujjai között morzsolgatta a nedves homokot.

Újra hazaérkezett. Ettől kellemes csiklandozást érzett a gyomrában, ami ideges feszültséggel keveredett, ahogy az apjára gondolt, akit tegnap este hívott fel idegesen Sophie néni. Ennyi volt, és Emma már haza is költözött. Hétfőn már kezdhetett is a régi iskolájában.

Emma elővette okostelefonját a zsebéből, majd végigsimított a felületén. Majdnem hajnali hatot mutatott a digitális óra. Sóhajtvá felkelt. Leporolta a bőröndjét, és minden erejét bevetve felrángatta a nehéz csomagot a ház tornácaig.

Szíve a torkában dobogott, amint belépett a régi otthonába. A kis házban a konyhát és a nappalit látta meg először, ahol iszonyatos rendetlenség honolt. Apja hangosan horkolt a kanapén, a dohányzóasztalon rengeteg sörösüveg sorakozott.

Emma levetette a hátizsákot, beállította bőröndjét a folyosóra. Kabátját magán hagyva kezdte halkan összeszedni a lakásban az üres üvegeket és dobozokat. A fürdőszobában felkapcsolta a kazánt, hogy felmelegítse a hidegre hűlt házat.

Szőke haját copfba kötötte a feje tetején, amint megszábadult a sapkájától, és a lehető leghalkabban kezdett el mosogatni. Közben az elmúlt hónapok történései ostromolták az elméjét. Sohasem érezte magát problémás lánynak, de a bostoni haveri körben meg kellett villantani a menő énjét. És mintha elveszítette volna a régi, szelíd Emmát. Félt,

hogy csalódást okoz az itteni barátainak, akik folyamatosan tartották vele a kapcsolatot üzenetben.

– Hazaértél? – motyogott az apja, mire Emma összerendezte, megtörölte a kezét, és a nappaliba sétált.

Apja az arcát dörzsölve ült fel a kanapén. Csak fél éve nem találkoztak, de a hajnal fényében sokkal idősebbnek tűnt harmincöt événél. A sok alkohol kikezdte egykor sármos vonásait.

– Jó, hogy itthon vagy – mosolyodott el. – Na, nem jössz ide apádhoz?

Emma közelebb lépett, mire a férfi magához húzta, és szorosan megölelte.

– Tudod, hogy soha nem akartam, hogy elmenj!

– Tudom – szólalt meg halkán Emma, de igyekezett távol maradni az alkoholgőzös lehelettől.

Persze, az apja sose akarta, hogy elmenjen, de a helyzet tarthatatlannak bizonyult. Az anyja még Emma nyolc éves korában lépett le, az apja pedig sohasem nőtt fel. Minden második este hatalmas bulikat tartott a tengerparti házban, ami nem segített Emma tanulmányi eredményein. A gyermekvédelmi központ hívta fel Sophie nénikéjét, hogy „emeljék ki” ebből a „bántalmazó közegből”. Na, nem mintha Sophie néni alkalmasabb lett volna a gyereknevelésre.

– Most jól megleszünk együtt, ugye?

– Eddig is jól megvoltunk – jegyezte meg Emma a homlokát dörzsölve. – Csak ne hívjuk fel magunkra a figyelmet, és akkor szerintem minden okés lesz.

– Mi? Dehogyan hívjuk fel magunkra a figyelmet! – mosolyodott el az apja. – Mi, Hamiltonok sosem csinálunk balhét.

Emma a szemét forgatta, de régen érzett melegség öntötte el a lelkét. Szerette az apját, még akkor is, ha ő volt az,

aki gondoskodott róla, mióta az eszét tudta. Fogalma sem volt, hogy is bírta ki nélküle fél évig.

– Csinálok reggelit. Utána elmegyek találkozni a West fiúkkal.

Michael Hamilton felnyitott egy sört, és rágyújtott. Ez a megszokott reggeli rituáléjának része volt.

– Tudják Westék, hogy visszajöttél?

– Nem – vigyorodott el Emma. Sokkal jobban érezte magát, hogy végre otthon volt. Még az egész éjszakás autózás sem fárasztotta le annyira. Látni akarta Samet, Alexet és Edet. Sohasem voltak olyan jó barátai Bostonban, mint ők.

– Akkor meglepetés lesz. Egyre csinosabb meglepetés. Csak vigyázz azokkal a fiúkkal, mert szétverem őket, ha nem lesznek kedvesek veled!

– Ők mindig kedvesek, apa.

– Remélem is!

Emma ezzel a végszóval állt fel a kanapéról, hogy felkutassa a hűtőszekrény mélyén megbújó lejárt ételeket. A lelke kissé megnyugodott, még akkor is, ha tudta, hogy ez csupán ideiglenes.

2.

Sam Szombati reggelije

Minden szombat délelőtt tizenegykor Ed-Sam találkozó volt soron a Chatham világítótoronynál. Bandatalálkózónak hívták május előtt, amíg Emma nem ment el Bostonba. A lány távozása után már csak megszokás volt, de a hagyományt megtartották, ezért rohant le Sam West kétemeletes házuk lépcsőjén reggel kilenckor, hogy egyen valami reggelit.

Az öccse már rég a rajzfilmeket nézte a hatalmas, sík-képernyős tévén, amit tavaly karácsonyra kapott a család. Sam a konyhában az apjába ütközött, aki szürke fürdőköpenyében készítette a piritósokat.

– Egyre később kelsz. Ez a kamaszkorral függ össze?

Sam vágott egy fintort, majd elfoglalta a helyét a családi asztalnál. Egy hónapja még minden szombat reggel közösen ettek. Anyjuk gofrit csinált tejszínhabbal és csokiöntettel. De szeptember közepén minden megváltozott, és a West család sötét korszakba lépett. Apjuk az öccse, Alex szobájába költözött, anyjuk pedig szinte semmilyen házimunkát nem végzett már el. Minden hétköznap korán elment dolgozni, a földszinten pedig csak akkor tartózkodott, ha a férje odafent dolgozott a regényén.

Sam nagyon jól tudta, hogy mi történt a szülei között. Az apja kavart az egyik szerkesztőjével. A sors fintora, hogy Adam West szinte sohasem hagyta el a házat, regényeket írt, és még így is sikerült megcsálnia a sikeres jogász anyjukat.

– Hova rohansz? Nem kellene ennyire zabálnod – szólt meg az apja tabletnyomkodás közben, majd néha az asztal közepére dobott egy kenyeret, amit kilökött a pirító.

– Eddel találkozom, apa. Mint kábé öt éve minden szombaton – sóhajtott fel Sam, majd egy nagy adag vaját kent a kenyérre.

– Vinned kell az öcsédet is.

Sam szeme hatalmasra kerekedett, majd a háta mögött a fotelben ülő Alexre pillantott, aki nagy lelkesedéssel nézte a Cartoon Networköt.

– Apa, elegendem van abból is, hogy a szobámban alszik, és mostanság *mindenhova* – nyomta meg a szót – vinnem kell magammal. Egyedül is elvan.

– Beszélnem kell anyáddal! Szeretnénk kettesben lenni, hátha előrébb jutnánk.

– Múlt szombaton ugyanezt mondtad, és azóta még köszönni sem köszön neked. Nagyon jól ment a beszélgetés.

– Magaddal kell vinned, és kész! Erről nem nyitok vitát.

– Nagyon fasza, hogy egy csendes szombat reggelem sem lehet.

Adam West felnézett a tabletről, hogy egyenesen ránézen a fiára. Világos szemét vérerek hálózta be az egész éjszakai munkától.

– Vigyázz a szádra! Komolyan, Sam... Legalább te érts meg engem egy kicsit! Már kész férfi vagy, és nekem szükségem van egy kis támogatásra.

– Miért értselek meg? Én tuti nem csálnám meg a feleségemet. Egyébként sem hiszem, hogy a tizenhat éves fiad a legjobb beszélgetőpartner, ha a kalandjaidról van szó.

Beszéld meg a nagyra becsült karaktereiddel, ha egyedül érzed magad!

Samnek elment az étvágya, és ledobta a tányérra a félig megrágott kenyeret.

– Csodálatos – sóhajtott fel az apja. – Ennél jobb reggelt nem is kívánhatnék.

– Alex – ordította Sam, ahogy felállt az asztaltól. – Öltözz fel, tizenöt perc, és indulunk!

Alex kikapcsolta a tévét, de még vadul nyomkodta Sam telefonját, amit a bátyja idegesen kikapott a kezéből.

– Hányszor mondtam, hogy ez az enyém? Van tableted!

– De az egy szar! – nézett rá dühösen az öccse hosszú haja alól. Még májusban, a tizenharmadik születésnapjára kapta a tabletet, de máris bénának találta.

Sam visszailleszt az apjára, hogy meghallotta-e az öccse káromkodását, de az már elmerült a saját számítógépe rejtelseiben.

– Menj, és öltözz fel! – sóhajtott Sam, és mély levegőt véve lehanyatlott a kanapéra. Máris fáradtnak érezte magát, pedig még alig múlt kilenc.

Percek múlva kirozottak a házból az októberi hűvös levegőre. Sam nem köszönt el az apjától, de Alex hangosan elbúcsúzott, amit Mr. West teljes mértékben figyelmen kívül hagyott.

– Jöhet Christian is? – kérdezte Alex, amikor felkapta a garázsból a menő, lila bicaját.

– Persze, az egész alsó tagozatot hozhatod!

– Olyan szennyos vagy! Elmegyek Christianért, aztán megyünk a Toronyhoz, okés így?

– Fél tizenkettőre legyél ott, mert ha eltűnsz, akkor apa az én fejemet szedi le.

Alex a mellkasára tette a kezét.

– Eskü – azzal elkerekedett a másik irányba.

Sam egy rövid ideig tolt a saját bicaját, és néha viszszenézett a családi házukra. Mintha arra számított volna, hogy a külsején is látszanak a rothadás nyomai. Mélyen a lelkébe hasított a szomorúság, amikor a szüleire gondolt. És a napokban nem is igazán tudott másra gondolni, csak rájuk. A kínos reggeli csendekre, a szétmálló idillre.

Megrázta a fejét, és inkább felpattant a bicájára, hogy a Torony felé vegye az irányt a csendes kisváros utcáin.

3.

Alex az Áfonyába látogat

Alex szélesebben kerekedett végig az utcákon. A hideg őszi reggelen alig haladt el valaki mellett, még mindenki csak ébredezett, de sejthető volt, hogy a langyos napsütés hamarosan a hátsó kertekbe fogja csalni az embereket.

Alex fejében üldözésemes jelenetek játszódtak le, izgalmassá téve az út minden pillanatát. Lehunyta a szemét egy-egy másodpercre, hagyta, hogy a hideg szél belekapjon a hajába, felfrissítve az elméjét. Közben azt képzelte, hogy szuperhős, akit éppen üldöznek a rosszfiúk. A sarkában loholtak, ezért gyorsítania kellett. Ő volt Chatham egyetlen reménysége. Az Áfonya utca volt a főhadiszállása, ott nem kaphatta el senki.

Érezte a szíve lüktetését a fejében, hallotta, ahogy az ellenséges erők egyre közelednek hozzá. A szeme előtt már látszott az Áfonya utca bejárata. Be kellett érnie percekben belül, különben az ellenség az ujjai közé kaparintja, és addig kínozza, amíg el nem mondja a titkos összetevőket, amivel el lehet pusztítani az egész emberiséget.

Az Áfonyába érve lelassított, és hosszan lihegett. Sokkal jobban érezte magát a friss levegőn, igazán örült, ami-

kor az apja megkérte Samet, hogy vigye magával. Az iskola kezdete óta szinte utált otthon lenni.

Ledobta a bicajt egy fehérre mázolt ház előtt az utca végén. A fehér Ford terepjáró nem állt a kocsfeljárón, ami egy pillanatra lelombozta: nem volt otthon Christian menő apukája.

Felhúzta a vállát, és bekopogott az ajtón. Christian mostohaanyja nyitott ajtót: pizsamaalsóban és trikóban mosolygott Alexre, egyik kezében a kétéves Jayden vagy Kayden volt. Alex folyamatosan összekeverte az ikeröcsiket.

– Szia, Alex! – vigyorgott a huszoneves anyuka, majd beljebb terelte Alexet. – Christian fent van a szobájában.

– Kijöhet biciklizni? – kérdezte.

A fiatal nő letette a kisiút, aki csatlakozott a testvéréhez. És a nappali szőnyegén pillanatokon belül elindult a harc egy plüssállatért. Alex sokszor gondolt arra, hogy képtelen lenne elviselni ilyen kicsi testvéreket. Pár héttel ezelőtt majdnem tönkretették Chris telefonját, mert leöntötték gyümölcslével.

– Persze, hogy kimehet biciklizni! Szeretnél valami reggelit vagy süteményt?

Alex szeme felcsillant egy pillanatra. Otthon mostanság sohasem volt édesség. Általában gyorsfagyasztott ételeket ettek, vagy pizzát rendeltek. Eleinte nem volt gond, hiszen csak ritka alkalmakkor ehetek ilyesmit azelőtt. De ezt is meg lehetett unni, főleg, hogy ezzel vége lett a közös vacsoráknak is, amiket titkon szeretett.

Két csokis süteménnyel ment fel az emeletre a barátjához. Szerette Christianék házát, melynek minden egyes szeglete otthonos volt, és igazán menő. Chris szobájában tévé meg Xbox is volt, amiért ők hiába könyörögtek. Ráadásul teleragaszthatta a falát szuperhősös posztterekkel. És kondiszoba is tartozott a házhoz, ahol kötélhágcsókon lehetett mászni. Szeretett idejönni, a legtöbbször még az

ikrekkel is szívesen játszott. És addig se kellett otthon lennie.

Benyitott Christian szobájába. A fiú éppen az ágyon ült az ölében egy képregénnyel. Hosszabb szőke haja a homlokába omlott. Gyorsan felkapta a fejét Alex érkezésére. A képregényből egy szép, hosszú hajú nő képe csúszott a padlóra Alex elé. Gyorsan a kezébe vette.

– Az anyukád? – kérdezte Alex, mire Chris hirtelen kirántotta a kezéből a fotót.

– Semmi közöd hozzá – mondta, majd az egyik fiók mélyére süllyesztette a képet.

Alex nagyon jól tudta, hogy barátjának meghalt az anyukája, de akkoriban még nem ismerte őt. Sohasem látta még fényképen sem.

– Apud nincs itthon? – ült le az ágyra, és odanyújtott egy süteményt a barátjának.

– Dolgoznia kell – húzta fel a vállát Christian.

Chris apja mentős volt, ami Alex szerint az egyik legmenőbb dolog a világon. Egyszer-egyszer még a mentőautót is hazahozta, és a hátsó kertben mindent megmutogatott benne Alexnek. Chris apja mindig száguldozhatott vele a városban, és szirénázhatott, amikor csak kedve tartotta. Ezzel szemben a saját apja egész nap csak a billentyűket püfölte olyan könyvekért, amiket el se olvashattak, mert nem gyerekeknek valók. A Davenport házban valahogy minden menőbbnek hatott.

– A Toronymnál találkozunk a bátyámmal meg Eddel. Aztán hátha átmehetünk Edékhez – vigyorgott Alex a barátjára. – Tök jó lesz! Ed segít megcsinálni a jelmezeinket jövő hétre!

– Csomóan be se öltöznek már az osztályból. Mi leszünk a legbénábbak.

– Én tuti nem. Ed 3D nyomtatóval fogja megcsinálni a Jason-jelmezemet. Te akartál Flash lenni, ahhoz meg semmit se lehet nyomtatni.

Christian szeme felcsillant Flash említésére. A szobájában legalább három poszter volt a szuperhősről.

– Mert Flash a legmenőbb!

– Akkor ne parázz amiatt, hogy beöltözünk. Mi öten leszünk a legmenőbbek.

Alex felpattant az ágyról, a szájába tömte a maradék süteményt, majd rángatni kezdte a barátját, hogy induljanak. Tudta, hogy Sam leszedi a fejét, ha nem érnek oda időben.

Cape Cod egyik monumentális, régi jelképe volt a Világítótorony. Körülötte az októberben is zöldellő fűvet lehullott falevelek csipkézték, amely lassan váltott át a tengerpart sima homokjára az óceán közelében. A csendes, hideg reggeleken legtöbbször üres volt a part, a hullámok komótosan nyalták tisztára a nyáron felgyülemlett szemetet. Az óceán moraja eggyé vált az itteni emberek szívdobbanásával.

Páran a kutyájukat sétáltatták, néhányan rohángáló gyerekeket hoztak le ide. De a csípősebb időben az óceán magára maradt, elhagyták, pedig a nyári napokon annyira ajnározták.

Alex és Christian hosszú ideig csendben tolták a bicajukat, amikor a Világítótorony már megjelent a látóhatáron. A fehérre mázolt falak csak a turistáknak voltak különlegesek, a helyiek rég hozzászoktak a látványhoz.

Chris hangosan rágcsálta az almáját, amit induláskor a nevelőanyja nyomott a kezébe. Alex elutasította az ajánlatot, azt hazudta, hogy otthon már evett aznap gyümölcsöt. Reménykedett benne, hogy hátha kap még csokis

süteményt, de túlzottan egészségtudatosnak tűnt a fiatal anyuka.

Alex egy pillanatra megtorpant egy A/4-es méretű plakát előtt, amelyre piros betűkkel és hatalmas felkiáltójelekkel figyelmeztető feliratot véstek fel:

„Vigyázzatok gyermekeitekre idén halloweenkor is! Fontos tanácsokkal látunk el az iskolában az ünnep előtti héten! A veszély mindenhol felbukkanhat!”

Alatta hatalmas telefonszám terpeszkedett. Alex elmosolyodott, majd hirtelen elöntötte a szomorúság. Pár éve már egyedül mehetett el cukorkát gyűjteni a barátaival, de az anyukája mindenféle intelmmel látta el az estével kapcsolatban. *Ne menjetek be olyan házba, ami nincs feldíszítve! Ne menjetek be olyan helyre, ahol tiltó felirat van!* Még a mobilját is kölcsönadta neki aznap estére, hogy legalább háromszor ellenőrizze, hogy minden rendben van-e. Alexet ez mindig halálosan bosszantotta, de még ennél is jobban elkeseredett, amikor belegondolt, hogy idén az anyja egyetlen szót se szólt a halloweennel kapcsolatban. Túlzottan el volt foglalta a saját gondjaival.

– Ez is olyan hülyeség, mint az, hogy a pedofilok gyerekeket rabolnak halloweenkor, mi? – kérdezte Christian, miközben eldobta az alma csutkáját.

– Kik azok a pedofilok?

Christian megrázta a fejét, majd hangosan felnevetett.

– Te nem tudsz semmit! Azok a pasik, akik hosszú kabátban járkálnak, és meztelenül mutogatják magukat gyerekeknek, meg elviszik és molesztálják őket.

Alex megrántotta a vállát. Christian gyorsan témát váltott, és faggatni kezdte a barátját a Jason jelmezéről, de Alex egyszavas válaszokat adott. Csak arra tudott gondolni, hogy eddig minden évben az anyja készítette a jelmezét.

Persze, menő volt, hogy Ed egy félelmetes horror karakter bőrébe bújtatja, de Alex akkor sem tudta lerázni magáról az érzést, hogy valami végérvényesen megváltozott odahaza.

4.

Emma megjelenik a Toronynál

Emma kibukkanó szőke tincseit a feltámadó tengeri szél cirógatta, pedig rakoncátlan haját szoros copfba fogta össze, és baseballsapkát húzott. A biciklijét lefektette a tengerparti homokba, és a földre telepedve hallgatta Taylor Swift legújabb albumát a telefonján. Már tíz után kint volt a parton. Egy nagy adag tojásrántotta és három sör után az apja újra elaludt a kanapén, ezért Emma úgy döntött, hogy a ruhái kipakolása helyett inkább előbb megérkezik a törzshelyükre. Nem akarta előre megírni Samnek a hirtelen hazaköltözésének hírét, ezért kicsit aggódott, hogy egyik fiú sem fog megjelenni a szokott időben.

A telefon órájára nézett, és szorosan összehúzta magán vékony kabátját.

– Emma? – szólalt meg egy ismerős hang a háta mögül.

A lány felpattant a homokról, és szélesen elmosolyodott, ahogy meglátta Samet. A fiú elég sokat nőtt május óta, amitől testalkata még vékonyabbnak tűnt. A haja egy kicsit rövidebb lett, arca mintha elkezdett volna férfiasodni.

Sam hosszú perceknek tűnő pillanatokig nézte őt. Nem számított rá, de arra pedig végképp nem, hogy ennyire gyönyörű lett. Vékony kabátja alatt igazi mellek dombo-

rodtak. Arcát halványan kisminkelte, száját rózsaszín rúzs-
szal hangsúlyozta. Régen is szép lány volt, de mintha őszre
igazi nővé változott volna.

Emma szorosán megölelte Samet, amitől ő egy
pillanatra zavarba jött. Óvodáskoruk óta ismerték egy-
másat, Emma költözése után sem volt olyan nap, hogy ne
chateltek volna. Sam most mégis furcsán érezte magát
a közelében.

– Megkukultál, kisfiú? – vigyorgott rá Emma, majd el-
sütötte szokásos fiús kézfogásukat.

– Hogyhogy itt vagy? – tudakolta Sam, és rögtön át-
kozta magát, hogy ilyen béna kérdéssel indított.

– Azt hittem, hogy ennél kitörőbb lelkesedéssel fogsz
fogadni! – tette karba a kezét Emma.

– Teljesen meg vagyok döbbenve!

– A nagynéném kidobott Bostonból. Hosszú történet,
nem is akarok vele senkit sem untatni. De a lényeg, hogy
újra apámnál lakok.

Sam összehúzta a szemöldökét. Persze, nagyon örült,
hogy visszakapta az egyik legjobb barátját, de Emma nem
volt biztonságban az apjánál, ezt Chathamben mindenki
tudta. Mr. Hamilton vicces és laza figura volt, de folyama-
tosan részegeskedett, és az ügy eldurvulni látszott.

– Az apád mit szólt?

Emma felhúzta a vállát, de az arcáról hirtelen lehervadt
a mosoly.

– Szerinted van bármiről is véleménye? Ivott, én meg
összetakarítottam. De megleszek, ne aggódj! És a te őseid?

Csupán pár perces beszélgetés alatt máris érintették
a legfőbb pontokat. Így szokás ez a legjobb barátok kö-
zött. Sam csak felhúzta a vállát, és éppen szóra nyitotta
volna a száját, amikor megjelent a hármasuk legkifinomul-
tabb tagja: Ed Walker. Hármójuk barátsága még az óvoda

kiscsoportjában köttetett, épp ezért nem számítottak a különbségek.

– Emma! – szólalt meg Ed, és a lány nyakába vetette magát. Azon a napon is kockás inget viselt vászonnadrággal. Már ötéves korában is dundi kisfiú volt, ami egyáltalán nem javult tizenhat éves korára sem, pedig a szülei hosszasan biztatták, hogy hamarosan nagyot fog nyúlni.

– Hát mégis valóra vált a születésnapjaim kívánságom! – nevetett fel Ed, és megpuszilta Emma arcát, ami furcsa, gyomorszorító érzést keltett Samben. Elfordította a tekintetét a tenger irányába, pedig eddig a pillanatig sohasem zavarta még az sem, ha Ed és Emma birkóztak egymással.

Ed faggatni kezdte Emmát a visszaköltözése körülményeiről. Úgy festett, hogy őszintén örül neki. Azonban Sam fejébe befészkelte magát az aggodalom. Igen, folytathatják ugyanott a dolgokat, ahol abbahagyták, de valahogy mégsem lesz semmi ugyanolyan. Emma veszélyben volt az apja házában, erről már Eddel ezerszer beszélgettek. Jobb neki Bostonban, még akkor is, ha távol élt tőlük.

Fájdalmas gondolatai ellenére Sam mosolyt erőltetett magára. Emma arcán látszott a könnyed felszabadultság, ami még gyönyörűbbé tette szabályos vonásait. Az öccse rántotta ki a töprengésből, aki hatalmas csörömpöléssel dobta le a bringáját az aszfaltra. Nyomában a barátja, Christian rohant a homokban.

Alex a térdére támaszkodva lihegett a bátyja előtt. Arc kifejezésén rémület és izgalom keveréke látszott. Sam sejtette, hogy megint bajba sodorta magát, amitől a szíve hevesebben vert. Legkevésbé az öccse hülyeségeire volt most szüksége.

– Mit csináltatok már megint? – kérdezte Sam.

– Alex nekiment az utca végi ház kukáinak, és véletlenül kiborította – szólalt meg Christian, aki szintén erősen kapkodta a levegőt. – Az az öreg katona meg meglátta, és elkezdett minket kergetni – nevetett fel hangosan.

Sam erősen megragadta az öccse karját, mire az hangosan felszisszent. Az utóbbi hónapokban egyre szaporodtak Alex rossz húzásai, amit a szülei észre sem vettek. Szerencsére annyira még nem durvultak el a csínytevések, de Samnek folyamatosan tartania kellett a hátát a testvére miatt.

– Eltelhet egyetlen nap úgy, hogy nem csinálsz hülyeséget?

Alex egy mozdulattal elrántotta a karját a bátyjától, amikor észrevette Emmát, és azonnal szélesen elmosolyodott, nem is foglalkozott tovább a testvérével.

– Emma! Emma! – ugrott a lány nyakába. – Hazajöttél!

Emma összeborzolta Sam haját, és szorosan megölelte. Szinte születésétől kezdve ismerte a kisfiút, idejének javát a West és a Walker házban töltötte, hisz otthonában már igen régóta elviselhetetlen volt a légkör.

– Hú, ha itthon laksz újra, akkor te is segíthetsz a jelmezekben!

– Tutira segíteni fogok – mosolyodott el Emma.

Sam volt az egyetlen a kis csapatban, aki folyamatosan az utca végét kémlelte. Várta a veterán katona felbukkanását, várta Emma apja érkezését, esetleg a gyermekvédelem újabb látogatását. Az októberi levegő csípősen friss illata alatt valami megfoghatatlan bújt meg.

Sam talán megérezte a Halál érkezését Chatham városába, pedig csak tizenhat volt. Végignézett a legjobb barátain. Emma éppen Alexet és Christiant kergette a nedves homokban. Ed pedig a legmenőbb telefonján készített ké-

pet róluk. Sam úgy érezte, hogy ez a csapat az igazi családja.

Magában megfogadta, hogy megvédi őket az érezhetően közeledő veszélytől.

5.

Sam és Alex estéje

Ejfél felé közeledett az idő Westék házában. Sam az öcsésével együtt korhatáros, láncfűrész-gyilkosos filmet nézett egy hatalmas adag pattogatott kukorica társaságában, amihez rengeteg kólát ittak.

Sam ezt amolyan kísérletnek szánta. Kóla, éjjeli nasi, horrorfilm, késői fekvés. Legalább négy helyen szegték meg a ház szabályait. Milliószer felnézett az emeletre, de a szülei egyetlen pillanatra sem dugták ki a fejüket a szobájukból. Az apjuk valószínűleg a klaviatúrát püfölte, az anyjuk pedig az igazak álmát alhatta. Mást nem is igazán csinált mostanában: főleg aludt, aztán elment dolgozni.

Ahogy a fekete stáblista sötétbe vonta az egész nappalit, Sam lekapcsolta a tévét, mire Alex felmordult.

– Meg akartam még nézni a végét! Tudod, valamikor direkt tesznek bele ilyen plusz jeleneteket!

– Ebbe nem. Tudom, hogy csak a sötétben vagy beszari – nevetett fel Sam, majd elindult az emeletre.

Kísérletének újabb része volt, hogy egyszerűen otthagya az összes koszos tányért a nappaliban. Akarta, hogy az anyja vagy az apja leszidja miatta. De az utóbbi hetekben ilyesmi sem történt.

Lassan haladt felfelé a nyikorgó lépcsőfokokon, bevárva az öccsét, aki a nyomába eredt. A fenti folyosón felkapcsolta a villanyt. Teljes csend honolt, mintha senki se élne a házban rajtuk kívül.

– Most már menj aludni! – közölte Sam az öccsével, aki kérésére befészkelte magát az emeletes ágy tetejére.

A szoba maga volt a káosz, a szennyes ruhák hatalmas kupacban halmozódtak az egyik sarokban. Emellett félig megrágott szendvicsek és koszos poharak sorakoztak. Sam néha gondolt rá, hogy össze kellene pakolni, de mégse tette.

Lekapcsolta a kislámpát, és ő is bebújt a saját ágyába. A két fiú már hosszú évek óta külön szobában aludt, de Samnél megmaradt az emeletes ágy, bár a szülei a nyáron már gondolkoztak azon, hogy le kellene cserélni, vagy áttenni a kisebb fiú szobájába. Ez a terv persze befuccsolt a tragédia miatt, és a két testvér újra egy helyiségbe kényszerült.

– Sam – szólalt meg Alex fentről.

– Hm?

– Álmos vagy?

Sam felsóhajtott. Igazából egy cseppet sem volt álmos, az elméje cikázott: Emma, Ed, a szülei és az öccse. Szinte képtelenségnek tűnt elaludni a gondolatai hangzavarában.

– Szerinted tényleg rabolnak el gyerekeket halloweenkor?

– Miért kérdezel ilyen hülyeséget?

– Mert anya minden évben aggódott, hogy valami bajom lesz.

– Anya mindent túlspiláz.

Pár percre csendbe burkolóztak. Sam hallgatta az emeletes ágy nyikorgását, ahogy az öccse fészkelődött.

– De van egy sztori. Állítólag néha előfordul, hogy megmérgezik a cukrokat meg a csokikat – kezdett bele

Sam. – Tudod, olyan emberek, akik utálják a gyerekeket meg a halloweent. Szereznek valami gyógyszert, aminek nincsen íze, és belefecskendezik a cukrokba, hogy a gyerekek betegek legyenek tőle.

Sam megborzongott a sötétben a saját története nyomán. Zavarta, hogy nincs behúzva a függöny. A kinti fa árnyéka furcsa, barázdált árnyékokat vetett a feketének tűnő szőnyegpadlóra.

– Ki csinálna ilyet, de komolyan? – kérdezett vissza az öccse.

– Állítólag már megtörtént párszor.

Alex egy ideig hallgatott, aztán újra megszólalt. Az ágy ismét megnyikordult alatta.

– Akkor is meg fogom enni a csokit, amit összegyűjtök. Nem veszed el a kedvem!

Sam felnevetett. Feljebb húzta magán a takarót, majd befordult a fal felé.

– És én is enni fogok belőle. Ez egyébként is hülyeség, csak azért mondják, hogy riogassák a szülőket is halloweenkor.

Újra beállt az éjszakai csend, a fiúk pedig hangtalanul beletörődtek, hogy eljött az alvásidő, annak ellenére, hogy mind a ketten némán néztek maguk elé a sötétbe. Odakint néha felzúgott az októberi szél.

Alex örült annak, hogy végre nem kell egyedül aludnia a szobájában. Egyre cikibb volt bevallani, hogy utálta a sötétséget. A bátyja légzésének üteme azonban mindig megnyugtatta. Egy ideig figyelte a karomszerű árnyakat a hálószoba plafonján, majd éppen lecsukódott volna a szeme, amikor egy hangos csattanás miatt az egész teste összerendez. A hang a folyosóról jött.

– Gusztustalan féreg vagy! – szólalt meg az anyjuk az éjszakában. A hangja furcsának, szinte ismeretlennek tűnt. A szavak elkenődtek, mint a temperafesték a fehér vász-

non. – Tönkretetted az egész családot! Komolyan ez a hála azért, mert évekig támogattalak? Egyszer se szólaltam meg, amikor ezredjére utasították vissza a kézirataidat, és én voltam az egyetlen, aki pénzt kerestem!

Alex a fejére húzta a párnát, de hiába. Hasra fordulva érezte saját szívdobogásának erőteljes ütemét. Úgy szorította az ágyneműt, hogy szinte a feje is belefájdult, de továbbra is hallotta szülei ordítózását.

– Azt mondják, a megcsaláshoz is két ember kell! – válaszolta vissza az apjuk tiszta hangon.

Sam ökölbe szorította a kezét, legszívesebben kirontott volna a folyosóra, és behúzott volna az apjának, de legalább megkérte volna, hogy fogja be. Most az egyszer tényleg jó lett volna, ha befogja.

– Két ember, igen! Te meg a ribanc szerkesztőd! Az pont két ember!

Sam mélyen beszívta a levegőt. Már sokszor fültanúi voltak hasonló veszekedéseknek. Tudta, hogy az öccse is ébren van, és hallgatja a szülei mocskolódását.

– Alex? Szeretnél játszani egyet a telefonomon?

A folyosóról továbbra is beszűrődött a veszekedés zaja. Sam elhatározta magában, hogy másnap megpróbál beszélni az apjával, hogy legalább ne az emeleten csinálják ezt. Ettől előntötte a végtelen magány érzése. Kapaszkodó nélkül maradt, pedig pár héttel ezelőtt még volt egy egészen normálisnak mondható családja.

– Tényleg ideadod a telefonod? – kérdezte Alex. – Délután azt mondtad, hogy nem játszhatok vele többet, mert elcseszem az egészet.

– Az akkor volt. Most meggondoltam magam.

Sam felcsúsztotta az emeletes ágy tetejére a telefonját, és célzásoképp beledugta a fejhallgatóját is. Szerette volna, ha az öccse inkább elmélyed a *Need For Speed* rejtjelmeiben, és nem hallgatja tovább ezt a borzalmat. Abban nem biz-

hatott, hogy hamarosan elhallgatnak a szülei: a veszekedés múltkor is eltartott legalább egy órán keresztül.

A légzése visszatért a rendes ütembe, ahogy látta, hogy öccse elmerül a játékban. Az ordítózás egy pillanatra alábbhagyott, majd újrakezdődött szinte az ajtajuk előtt.

– Mi lenne, ha eltakarodnál ebből a házból? – kérdezte az anyja. – Ennek a házasságnak már nincs értelme!

– Tisztában vagy velem, hogy ez az én házam, ugye? És azazal is, hogy én megbocsájtottam neked, amikor félrekúrtál azzal a pultos fiúval!

Sam torkát egyre nagyobb gombóc szorította. Nem bírta tovább: kipattant az ágyból. Vetett egy pillantást az öccsére, akinek fején túlméretezettnek tűnt a fejhallgató. Alex követte Samet a tekintetével, aki halkán megnyugtatta, hogy mindjárt visszatér.

A folyosón azonnal szembetalálkozott a szüleivel. Az anyja egy fehér köntöst viselt, haja kócosan omlott a vállára, és sokkal idősebbnek tűnt a koránál. Az apja kezében egy sörösüveg lógott. Úgy néztek a fiukra, mint holmi idegen lényre, aki hirtelen kettejük között termett. Sam magában konstataálta, hogy nem is találkozott az anyjával napok óta.

– Kibaszottul hajnali egy óra van – suttozta Sam idegesen. – Legalább a kisebbik fiatokra lennétek tekintettel!

A szülők egy hosszú pillantást váltottak egymással. Az anyja a szőnyegpadlót bámulta, majd hirtelen elsírta magát, és berohant a régi hálószobába.

– Nagyszerű – szólalt meg az apja. Lesajnáló tekintettel nézett a nagyobbik fiára.

– Látom, sikerült megbeszélned anyával a problémát délelőtt. Rohadtul be kéne fognod a szádat!

Sam arcának csattanása megtörte a csendet. A fiú döbbenben emelte a kezét oda, ahol apja megütötte. Mr. West

a szája elé kapta a kezét. Hosszú percekig bámulták egymást. Samre azelőtt sohasem emelt kezét az apja.

– Sajnálom – mondta remegő hangon. – Sajnálom, de akkor se beszélhetsz így velem!

Sam megdörzsölte az arcát, a szemébe hirtelen könnyek szöktek. Láta, ahogy a családjuk a szeme láttára omlik össze. Sohasem gondolta volna, hogy ez megtörténhet vele.

– Mindent tönkretettél! – ordította az apja felé, majd le-száguldott az emeletről.

Vissza se nézve felkapta a kabátját, a kulcsát, és kiment az októberi éjszakába. A torkában a gombóc a könnyekkel együtt oldódott fel. Felpattant a biciklijére, és hagyta, hogy a hideg őszi szél az arcára dermessze a nedvességet.